

Мотиви към присъда №10 от 24.11.2022г. по ВНОХД №304/2022г. по описа на ВАпС.

Въззивното производство е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура гр.Варна и жалби от подс.Б. В. А., чрез адв.А. Ж.; частния обвините И. К. И. и Министър на финансите, чрез пълномощник И. А. против присъда №41 от 08.07.2022г. по НОХД №918 по описа за 2021г. на Окръжен съд гр.Варна.

В протеста се излагат съображения за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Предлага се отмяна на атакуваната присъда в нейната оправдателна част, като се постанови нова, с която:

1. Подс.Б. В. А. бъде признат за виновен за извършени престъпления: по чл.252,ал.2,пр.2 вр.ал.1 вр. чл.26,ал.1,вр. чл.20,ал.2 от НК,за което се наложи наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет години и кумулативно наказание „глоба“, в размер на 10 000лв.; по чл.255,ал.3 вр. ал.1,т.2,пр.2 вр. чл.26,ал.1 от НК, за което се наложи наказание от три години „лишаване от свобода“, отложено с подходящ изпитателен срок и по чл.172а от НК, за което да се наложи наказание в размер на една година „лишаване от свобода“, с изпитателен срок от три години, както и „глоба“ в минимален размер.

2.Подс.Г. Н. Т. бъде призната за виновна за извършени престъпления: по чл.252,ал.2,пр.2 във вр. с ал.1 вр.чл.26,ал.1 вр. чл.20,ал.2 от НК, за което се наложи наказание една година „лишаване от свобода“ с подходящ изпитателен срок и „глоба“ в размер на 5000лв., по 253,ал.4,пр.1 във вр. с ал.1,пр.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за което се наложи наказание три години „лишаване от свобода“ с изпитателен срок от пет години и „глоба“ в размер на 5000лв. и по чл.172а,ал.1 от НК, с наказание от една година „лишаване от свобода“, с изпитателен срок от три години и „глоба“ в минимален размер.Предлага се да се уважи гражданския иск в пълен размер.

С жалбата на подс.А. се оспорва осъдителната част на присъдата по обвинението по чл.255,ал.1,т.2 от НК. Твърди за необоснованост и незаконосъобразност и допуснати съществени процесуални нарушения. Искане се отмяна на присъдата в тази част и постановяване на нова, с която подсъдимия бъде признат за невинен и оправдан по обвинението по чл.255 от НК, а в останалата част присъдата да бъде потвърдена.

С жалбата на частния обвинител се оспорва присъдата в нейната оправдателна част по отношение на двамата подсъдими. Моли се същата да бъде отменена и постановена нова, с която подс. А. и подс.Т. да бъдат признати за виновни по повдигнатите обвинения, като им се наложат адекватни наказания.

Министъра на финансите, чрез неговия процесуален представител оспорва присъдата в нейната гражданско оправдателна част, като моли съда да уважи напълно предявеният граждански иск.

С протеста е направено искане за спиране на производството по реда на чл.488,ал.1 вр. чл.25,ал.1,т.4 от НПК, което е оставено без уважение с Определение по чл.327 от НПК.

В съдебно заседание протеста се поддържа изцяло от представителя на апелативна прокуратура. Излагат се съображения за неоснователност на жалбата на подсъдимия.

Въззивникът лично и чрез защитника си–адв.Ж., поддържа жалбата изцяло на посочените основания и оспорва протеста.

Частните обвинители поддържат жалбата и молят на осъдителна присъда.

Гражданският ищец-Министъра на финансите, чрез юр.к.А. заема писмено становище, с което оспорва жалбата на подсъдимия и можи за уважаване на предявения граждански иск в пълен размер.

В личната си защита и последна дума подсъдимият заявява,че не е извършил престъпление и моли да бъде оправдан.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа на цялостна проверка на постановения акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Подс.Б. В. А. и Г. Н. Т. живеели на съпружески начала в едно домакинство в гр.Варна, ул.,„Марко Балабанов“ №1,ет.3. И двамата били пенсионери: подс.А. преди 2006г., а подс.Т. от 21.12.2009г. Тъй като преди пенсионирането си подс.А. работел като лекар, същият има множество познанства. От 1998г. подсъдимия предоставял парични заеми на нуждаещи се лица, като отношенията им оформял в договори за заем срещу лихва и неустойки, които обезпечавал чрез запори и възбрани.

Подс.А. бил често търсен за предоставяне на паричен заем, тъй като голяма част от лицата, които търсели неговото съдействие били без доказани доходи. Парите които същият предоставял били набавени в резултат от неговата лихварска дейност преди 2006г., т.е. собствени средства. Ведно с подписване на договорите за заем, заемополучателите подписвали и запис на заповед, като често обезпечавали вземането чрез възбрана върху недвижим имот, собственост на заемополучателя или трето лице, което го ипотекирало в негова полза. В договорите за заем била определяна и лихва, която варирала от 4– 10% върху главницата,.

В случаите на подписван запис на заповед, подс.А. включвал главницата,ведно с цялата лихва и неустойка, като заемателя се задължавал за цялата сума. Подсъдимият предоставял пари в заем на лица, за които бил уверен, че имат възможност да върнат парите: които своевременно изплащали месечните си вноски и които притежавали недвижимо имущество, с което може да обезпечи вземането.

Подс.А. привлякъл към дейността си по даване на заеми и съжителката си подс.Т.. Той я вписал като заемодател в няколко договора за заем, цесии и

ипотеки. Реално условията по заемите и предаването на сумите на заемателите се извършвали от подс. А., макар и като страна по договора да фигурирала подс.Т.. Посочената дейност подс.А. осъществявал в дома си в гр.Варна, където съхранявал и цялата документация. Подсъдимият следял плащанията, като често прибягвал до принудителен ред за тяхното събиране-завеждане на граждански дела, получавал обезпечителна заповед и инициирал образуване на изпълнително производство, респ. изнасяне на имота на длъжник на публична продан.

По този начин подс.А. в периода 06.03.2006 г.– 01.06.2009г. предоставил парични заеми срещу лихва на следните лица:

1.През месец февруари 2006г. **А.Б. заедно с майка си А. С. Б.** /починала/ **подпиС. нотариален акт** учредяване на договорна ипотека вх.рег. №4119/02.03.2006г., акт №198, томI, рег.№ 3020, дело №172/2006 от 02.03.2006г. на нотариус Ал. Г., за предоставен от подс.Б. А. на А. С. Б. и А. С. Б. заем за сумата от 4 500 евро. Посочената сума страните приели да бъде изплатена от заемателите в срок от 6 месеца, считано от датата на договора, по следния начин: 5 вноски от по 300 евро платими ежемесечно на всяко първо число, съответно на 01.04, 01.05, 01.06, 01.07, и 01.08.2006 г. и една вноска в размер 3 000,00 евро, платима на 01.09.2006г.. При неплащане на една от уговорените вноски на определената дата, цялата сума от 4 500 евро, или остатъка от нея ставала ликвидна и изцяло изискуема. При неизплащане на месечните вноски на определените с договора дати заемателите дължали на заемотателя месечна лихва в размер 6% върху всяка просрочена погасителна вноска до окончателното ѝ изплащане. При неизплащане на дължимата сума по договора до 01.09.2006г. заемателите дължали на заемотателя месечна лихва в размер на 6% върху дължимата сума от 4 500 евро, или остатъка от нея до окончателното погасяване на задължението. За обезпечаване на дадената в заем сума заемателите учредили в полза на заемотателя ипотека върху свои съсобствени имоти в гр.Варна, ул. „Княз Черказки“ № 33.

След получаване на сумата св.Б. не изпълнил задълженията си по погасяване на заема към подс. А., което било основание той да стане изискуем. За да събере вземанията си от А. и А. Б.и, подс.А. водил две граждански дела пред ВРС: № 3376/2008г.– чрез Заявление и издаден ИЛ за сумата 4500евро, представляваща главница, ведно със законната лихва, считано от 16.05.2008г. до окончателното ѝ изплащане и гр.дело №4070/2008г. – за договорни неустойки и законна лихва за периода 01.09.2006г.-13.06.2008г..По първото гр.д. е издадена заповед за изпълнение от 19.05.2008г., а по второто искът за присъждане на дължими неустойки бил отхвърлен, като ответниците били осъдени да заплатят законна лихва върху сумата от 8801,24лв./4500евро главница/ за периода 02.40.2006г.-15.05.2008г., в размер на 2217,28лв..

С две вноски бележки /без дата/ А.Б. внесъл по сметката на ЧСИ

Ст.Янева сумата от 10027,75лв., с посочено основание гр.д.№3376/2008г. на ВРС. На 24.07.2008г. по банковата сметка на подс.А. в Уникредит Булбанк е постъпила сумата от 9104,04лв. от ЧСИ Я. с основание ИД№92/2008г.

2.Св.С.А.Х. разбрал от свой познат-св.Г.Р., че подс.А. предоставя заеми срещу лихва. Той се свързал с него и го помолил за заем.

На 06.03.2006г. св.С.А.Х. /С. А.Х./ и св. К.С.Х. /Ю. И.ова С.ева/ сключили с подс.А. договор за заем. По силата на същия, подс. Б. А. предоставил на заемателите С.А.Х. и съпругата му К.С.Х. заем, в размер на 21 470 евро. Уговорен бил срок за плащане– 06.01.2007г., лихва при просрочие– 4% месечно върху неплатените суми, като при неплащане до 06.01.2007г., заемополучателите дължали 4% месечна лихва върху дължимата сума. За обезпечаване на дадената в заем сума се сключил договор за залог между заемотателя и заемателите Х.и върху МПС -микробус марка „Мерцедес“, модел „Спринтер 211“ с ДК № В 64 26 СР.

На **22.03.2006г.** подсъдимия отпуснал нов заем на св.С.Х.. С договор подс.А. предоставил на заемателите С.А.Х. и съпругата му К.С.Х., заем в размер на 3900 евро с падеж 22.01.2007г.. При просрочване на ежемесечните погасителни вноски заемателите дължали 4% месечна лихва върху съответната вноска до окончателното ѝ изплащане. При неплащане на дължимата сума от 3900 евро или остатъка от нея на 22.01.2007г., заемателите дължали 4% месечна лихва върху нея до окончателното изплащане на задължението. И тази сума били обезпечена със сключения договор за залог на лекия автомобил.

На 06.02.2007г. св.С.А. и св. К.С.Х. сключили с подс. А. нов договор за заем. По силата на същия, подс.Б. А. предоставил на заемателите С.А.Х. и съпругата му К.С.Х., заем в размер на 26 959 евро. Уговорен бил срок за плащане-до 06.01.2008г., лихва при просрочие – 4% месечно върху неплатените суми, като при неплащане на цялата дължимата сума на 06.01.2008г. от 26 959,00 евро или остатъка от нея, заемополучателите дължали 4% месечна лихва върху дължимата сума. На 21.01.2008г. бил подписан анекс към този договор с клауза „*При неплащане на дължимата сума, възлизаща на 06.01.2008г. на 20879 евро, заемателите дължат 3% месечна лихва до окончателно изплащане на задължението.*“

На 12.09.2007г. св. С.А.Х. и св. К.С. сключили с подс.А. нов договор за заем. По силата на същия, подс.Б. А. предоставил на заемателите С.А.Х. и съпругата му К.С.Х., заем в размер на 11 200 евро. Уговорен бил срок за плащане-до 06.01.2008г., лихва при просрочие– 4% месечно върху неплатените суми, като при неплащане на дължимата сума до 06.01.2008г. от 11 200 евро или остатъка от нея, заемополучателите дължали 4% месечна лихва върху нея. На 21.01.2008г. бил подписан анекс към този договор с клауза „*При неплащане на дължимата сума, възлизаща на 06.01.2008 г. на 10 000,00 евро, заемателите дължат 3% месечна лихва до окончателно изплащане на задължението.*“

Всички договори били обезпечени със залог върху МПС, придобито в режим на съпругеска имуществена общност, а именно микробус марка „Мерцедес“, модел „Спринтер 211 ЦДИ“ с ДК № В 64 26 СР. Общата стойност на предоставените от подс.Б. А. заеми на С.Х. и К.А. само за периода 06.03.2006г. - 01.06.2009г. възлизала на 63 529 евро. За върнатите суми от страна на св.Х., подс.А. му издавал разписки, написани бланки за рецепти. Общата стойност на платените месечни вноски по договорите възлизат на 9 120евро, а на платените неустойки за забавено плащане- 920,00 евро.

3.Св.ХА. Р. З. /ХА. Р.З. и А.Р.З.) и жена му - св.З.Я.З. /З.Я.М., З. Я. Р.,З. Я. М./ имали нужда от парични средства. Познанството на св.З. с подс.А. датирало още преди 2000г. По тази причина св.З. се обърнал към подсъдимия за предоставяне на пари в заем.

На 13.07.2006г. бил сключен договор за заем, по силата на който подс.Б. А. предоставил в заем на ХА. Р. З. и З.Я.З. сумата от 7080 евро за срок от 6месеца с падеж 13-то число на всеки месец в периода 13.08.2006г.- 13.01.2007г., платима както следва: три вноски по 200евро, две вноски по 250евро и една окончателна вноска с падеж 13.01.2007г. от 5 980евра. При неплащане на една от месечните вноски, цялата сума или остатъкът от нея ставала ликвидна и изцяло предсрочно изискуема. При просрочване на ежемесечните погасителни вноски заемателите дължали 3%месечна лихва върху съответната вноска до окончателното изплащане. При неплащане на дължимата сума от 7080 евро или остатък от нея на 13.01.2007г., заемателите дължали 3% месечна лихва върху нея, до окончателното изплащане на задължението. Заемателите се задължавали да върнат дадената в заем сума в срок до 13.01.2007г.

Тъй като св.Х.З. и св.З.З. имали парични затруднения, след като върнали сумата от 1100 евро на подс.А. преустановили плащанията. С оглед клаузите в договора, подс.А. пристъпил към събиране на вземанията си, като завел две граждански дела пред ВРС. Гр.дело №6087/2007г. на ВРС, с което поискал ответниците да бъдат осъдени да заплатят главницата по договора за заем, в размер на 5 890 евро, както и договорна неустойка в размер 3% месечна лихва върху сумата, считано от 18.07.2007г. до окончателно ѝ изплащане. Издаден бил изпълнителен лист за сумата 5890 евро– неизплатен заем по договор. Решението влязло в законна сила на 17.01.2008г. Образувано било ИД №20077190400242 на ЧСИ Ст. Я.. Второто гражданско делото било образувано под №329/2009г. по описа на ВРС. По него подс.А. претендирал, че към датата на молбата заемателите са погасили само част от сумата и е налице задължение в размер 5890евро, като от 14.01.2007г. същите са в забава. Подсъдимия искал ответниците да бъдат осъдени да заплатят дължимата лихва в размер 3% месечно върху главницата от 5890 евро за 24 месечни периода, както и законна лихва за периода 14.01.2007г.- 14.01.2009г. и съдебно-деловодни разноски. С Решение от 09.12.2009г.на ВРС, влязло в законна сила на 17.06.2010г., ответниците били осъдени да заплатят на

подс.А. сумата 3461,55 лв. обезщетение за забава /законна лихва върху главница 5 980 евро/ за периода 14.01.2007г.- 14.01.2009г., като иска за заплащане на договорна неустойка за същия период е бил отхвърлен.

По образуваното изп.д.№242/2007г. била вписана възбрана от 23.10.2007г.

4.св.К.М. Ж. се запознал с подс.А. през 2006г.Тъй като имал нужда от пари, свидетеля се свързал с подсъдимия, който се съгласил да му предостави кредит.

По силата на нотариален акт била учредена договорна ипотека от 25.10.2006г. между Л.Б. А. /дъщеря на подс.А./ като заемодател кредитор и К. Ж. като заемател и М.М., Ю. Х. като ипотекарни гаранتي. Видно от акта, Л. А. е дала на К. Ж. сумата от 26000евро за 6 месеца. При неплащане на месечните вноски на определените с договора дати, заемателя дължал на кредитора месечна лихва, в размер на 7% върху всяка просрочена погасителна вноска до окончателното ѝ изплащане. При неплащане на дължимата сума до 25.04.2007г., заемателя дължал на заемодателя месечна лихва, в размер на 6% върху дължимата сума от 26000евро и на остатъка от нея до окончателното погасяване на задължението. За обезпечаване на дадената в заем сума, ипотекарните гаранати учредили в полза на Ю. Авгелова ипотека върху собствен недвижим имот в гр.Варна, ул.“Хайдут Сидер“№5.

На 31.01.2007г. св.К.М. Ж. сключил с подс.А. договор за заем. По силата на този договор, подс.Б. А. предоставил на К. Ж. заем в размер на 840евро. Уговорен бил срок за плащане- 28.02.2007г., лихва при просрочие – 10% месечно върху неплатените суми и неустойка при просрочие, в размер на 250 евро.

На същата дата/**31.01.2007г.**/ бил подписан и втори договор, по силата на който подс.Б. А. предоставил на К. Ж. заем в размер на 1 100 евро. Уговорен бил срок за плащане- 28.02.2007г., лихва при просрочие след падежа– 10% месечно върху неплатените суми.

На **23.02.2007г.** св.К. Ж. сключил с подс. А. нов договор за заем. По силата на този договор подс.А. предоставил на К.М. Ж. заем в размер на 12 000 евро. Уговорен бил срок за плащане- 23.03.2007 г., лихва при просрочие – 10% месечно върху неплатените суми, както и неустойка в размер на 1 200 евро.

На **23.02.2007г.** бил подписан Нотариален акт за договорна ипотека, при на нотариус Ал. Г., вписан на 01.03.2007г., с който Б. А. дава в заем на К. Ж. сумата 12000 евро за срок до 23.03.2007г.. При неизплащане на дължимата сума в срок, заемателят дължал на заемодателя месечна лихва в размер на 10% върху сумата 12 000 евро до окончателно погасяване. За обезпечение на заема била учредена договорна ипотека върху имот на Ж. в гр.Варна, ул. „Хайдут Сидер“ № 5.

Поради неплащане от страна на св.Ж., подс.А. завел граждански дела за предоставените кредити както следва:

1.Гр.д.№488/2008г. на ВРС по искова молба от 22.01.2008г. за 2072,80евро, в.т.ч.:840евро главница, 982,80евро неустойка за 11месеца и 21 дни и 250евро неустойка;

2.Гр.д.№489/2008г. на ВРС по искова молба от 22.01.2008г. за 2 386,86евро, в т.ч. 110евро главница,1286,86евро неустойка за 11 месеца и 21 дни;

3.Гр.д.№2999/2007г. по искова молба от 16.04.2007г. за 12000евро-главница;

4.Гр.д.№4229/2007г. на ВРС по искова молба от 14.05.2007г. за 2000евро неустойка за забава за периода 24.04-13.05.2007г.-10% върху 12000лв., както и да изплаща 10%върху главницата ежемесечно до окончателното изплащане.

5. През 2006г. св.С. Х. И. /С. К. И., С. К.ов И.ов/ имал нужда от парични средства за развиване на бизнес. По тази причина се срещнал с подс.А. и поискал от него паричен заем, в размер на 17000евро. Подсъдимият се съгласил, като поискал заема да се обезпечи с ипотека. Св.И. предложил да бъде ипотекиран апартамент на неговата леля- св.С. Х.. След постигнато съгласие между двамата бил съставен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 132, том VIII, рег. №17422, дело №1329/06.11.2006г.. По силата на договора, подс.Б. А. като заемодател-кредитор, дал в заем на св.С. И. сума, в размер на 17 000 евро. Същата следвало да бъде изплатена от заемателя И. в срок от 3 месеца, считано от датата на подписване на договора. При неизплащане на дължимата сума по договора до 06.02.2007г., заемателят дължал на заемодателя месечна лихва в размер на 6% върху дължимата сума от 17 000 евро, или на остатъка от нея, до окончателното погасяване на задължението. За обезпечаване на дадената в заем сума ипотекарният гарант-св.С. Х. учредила в полза на подс.А. ипотека върху собствен недвижим имот апартамент № 61, в гр. Варна, ж.к. „Вл. Варненчик“, бл. 405, вх. 22, след което св.Св.И. получил парите. На 30.12.2006г. св.С. И. върнал на подс.А. сумата от 17 000евро, а последният му издал разписка.

На 09.01.2008г. в дома на подс.Б.А. било постигнато съгласие за предоставяне на сумата от 3 300 евро в заем на св.С. И.. Сключен бил договор с нотариална заверка на подписите от 09.01.2008г., с падеж 09.02.2008г.. Уговорено било, че при неплащане заемателят дължи месечна лихва 10%.

Поради неизплащането на сумата, подс.А. подал молба до съда срещу св.С. И., за заплащане на сумите 3 300 евро, дължима по договор. По ЧГрД №3654/2008г. по описа на ВРС на 11.06.2008г. бил издаден изпълнителен лист. По молба на подс.А. на 16.06.2008г. било образувано изпълнително дело №20087190400109, за събиране на дължимата сума от 3300 евро.

На 20.03.2008г. в дома на подс.А. било постигнато съгласие за предоставяне на сумата от 500 евро на св.С. И.. Последния получил сумата, като бил подписан запис на заповед с падеж 09.04.2008г., с платец св.С. И.. Посочено било, че се дължи 200 евро неустойка, както и 10% месечна лихва

до заплащане на задължението.

Издаден бил изпълнителен лист от 23.06.2008г. по ЧГрД№3883/2008г. на ВРС, с което св.И. е осъден да заплати на подс.А. сумата от 1 369,08лв., представляваща равностойността на 700евро, дължима на основание запис на заповед от 20.03.2008г. Образувано е и изпълнително дело №210/2008г.

На **24.03.2008г.** св.С. И. получил нов паричен заем от подс.А., в размер на 600евро. Подписан бил запис на заповед с падеж 09.04.2008г. и платец по записа на заповед св.С. И.. Посочено било, че се дължи 200евро неустойка, както и 10% месечна лихва до заплащане на задължението.

Издаден бил изпълнителен лист от 26.06.2008г. по ЧГрД №3863/2008г. на ВРС, с който св.И. е осъден да заплати на подс.А. сумата от 800евро, дължима на основание запис на заповед от 24.03.2008г., с падеж 09.04.2008г., ведно със законната лихва върху главницата. Образувано изпълнително дело №210/2008г.

На **09.04.2008г.** св.С. И. получил в заем от подс.А. сумата от 1 000 евро, съответно бил подписан запис на заповед с падеж 09.05.2008г., с платец по записа на заповед св.С. И., а поръчител св.А.Я. С.м-майка на св.И.. Посочено било, че се дължи 200 евро неустойка, както и 10% месечна лихва до заплащане на задължението.

Издаден бил изпълнителен лист на 14.07.2008г. по ЧГрД№3829/2008г. на ВРС, с който св.И. е осъден да заплати на подс.А. сумата от 1200евро, дължими на основание запис на заповед от 09.04.2008г. Образувано е и изпълнително дело №210/2008г.

През 2009г., поради неплащане от св.И. на посочените суми, взети в заем, било инициирано гражданско дело №143/2009г. по описа на ВРС. По него св.И. бил осъден да заплати на подс.А. въз основа на издаден изпълнителен лист от 12.06.2009г. следните суми:

-сумата от 450евро-неустойка по запис на заповед, издаден на 20.03.2008г., с падеж 09.04.2008г., както и обезпечение за забавено плащане на главницата, в размер на 103,03лв.;

-сумата от 540евро-неустойка по запис на заповед, издаден на 24.03.2008г., с падеж 09.04.2008г., както и обезпечение за забавено плащане на главницата, в размер на 123,66лв. за периода от 09.04.2008-09.01.2009г.;

-сумата от 800евро-неустойка по запис на заповед, издаден на 09.04.2008г., с падеж 09.05.2008г., както и обезпечение за забавено плащане на главницата, в размер на 163,78лв.

Образувано било и изпълнително дело №217/2009г. и вписана възбрана върху 1/8 ид.част от дворно място на ул.“Атанас Монеv“№6 в гр.Варна;

На **09.01.2009г.** св.С. И. получил в заем от подс. А. сумата от 8 000 евро. Подписан бил подписан запис на заповед с падеж 20.07.2009г. и платец св.С. И., а като поръчител- св. А.Я. С.м /майка на св.И./. Посочено било, че се дължи 4 000 евро неустойка, както и 10% месечна лихва до заплащане на

задължението.

На **27.04.2009г.** св.С. И. получил в заем от подс.А. сумата от 8 500 евро. Подписан бил запис на заповед с падеж 17.06.2009 г. и платец св.С. И., а като поръчител-св. А.Я. С.м. Посочено било, че се дължи 2 000 евро неустойка, както и 5% месечна лихва до заплащане на задължението.

Издаден бил изпълнителен лист от 09.07.2009г. по ЧГрД№6496/2009г. на ВРС, с който св.И. и А.Я. са осъдени да заплатят на подс.А. сумата от 8500евро главница по запис на заповед от 17.06.2009г., ведно със законната лихва за периода от 19.06.2009г. до окончателното плащане.

На **04.05.2009г.** св.С. И. получил в заем от подс. А. сумата от 2 811 евро. Подписан бил запис на заповед с падеж 11.12.2009г. и платец св. С. И., а като поръчител- св.А.Я. С.м. Посочено било, че се дължи 2 053 евро неустойка, както и 8% месечна лихва до заплащане на задължението.

Изпълнителни дела №№210/2008г.,217/2009г. и 254/2009г. срещу длъжника С. И. били присъединени към изп.дело №109/2008г. при ЧСИ Ст.Я.. Същите били изпратени за продължаване на изпълнителните действия на ЧСИ Л. Т.а на 17.10.2014г., а след спор за подсъдност преписката била върната. По искане на вискателя /вече Г. Т./ са изпратени на ЧСИ И.С. и преобразувани под №800/2017г. За периода 2007-2019г. по изп.д.№109/2008г. няма извършени плащания. Първото плащане е на 26.07.2013г./вж справки от ЧСИ/

6. Св. Ю.Р. А. и св.Е. С./А.С./ били съпрузи. Същите познавали подс.Б. А. от 1990г.,тъй като лекувал сина им- Раим С.. Свидетелите знаели, че подс.Б. А. предоставя пари срещу лихва. През есента на 2008г. св.Ю. и Е. С. се свързали с подсъдимия и поискали да им даде в заем сумата от 500 лв.. Подс.А. се съгласил. Като обезпечение за сумата бил подписан на 17.12.2008г. запис на заповед в полза на подсъдимия с падеж 17.02.2009г. и платец св.Е. С. С.. Предвидена била неустойка/лихва/ в общ размер от 800лв. и 10% месечна лихва до заплащане на сумата. Поради неизплащане на сумата, подсъдимият завел частно гражданско дело №8678/2009г. по описа на ВРС, по което св. Е. С. бил осъден да заплати на подс.А. сумата от 800лв.,дължима по запис на заповед от 17.12.2008г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 19.08.2009г. до окончателното изплащане на задължението.

7. Св. И. К. И. познавал подс.А. от свои роднини и знаел, че предоставя пари в заем срещу лихва. Тъй като му били необходими парични средства за развиване на бизнес, той потърсил подс.А.. На 13.05.2009г. в дома на подсъдимия на ул.,„Марко Балабанов“ №1 ет.3 в гр. Варна, било постигнато съгласие за предоставяне на сумата от 7 100 евро на св.И. К. И.. Последният получил сумата от подс.А..

Подписан бил запис на заповед от 13.05.2009г., с падеж **13.11.2009г.** и платец по запис на заповед- св.И. И.. В записа била уточнена сумата от 7100 евро, 3500евро неустойка /общо 10600евро/ и 8%месечва лихва до заплащане на сумата. Като поръчители на заема били вписани свидетелите А.Я. С.м, С.

Х. И. и К.К.И.

На **20.05.2009г.** подс.А. се съгласил да предостави на св.И. И. сумата от **7 100 евро**. Последният получил сумата в заем от подсъдимия. Подписан бил запис на заповед от 20.05.2009г., с падеж 25.01.2010г. и платец - св.И. И.. Наред с уговорената сума била вписана и неустойка, в размер на 3 900 евро и месечна лихва от 8%. За поръчители били вписани свидетелите А.Я. С.м, С. Х. И. и К.К.И.

На **01.06.2009г.** подс.А. се съгласил да предостави на св.И. И. сумата от **100евро**. Подписан бил запис на заповед от 01.06.2009г., с падеж 01.01.2010г. и платец по запис на заповед - св.И. И.. Записана била неустойка, в размер на 4000евро и месечна лихва от 7% до заплащане на сумата. За поръчители били вписани свидетелите А.Я. С.м, С. Х. И. и К.К.И.

Поради неизплащането на сумите по посочените записи на заповед, подс.А. се снабдил със изпълнителни листи както следва:

- изпълнителен лист от 04.01.2010г. по ЧГрД № 13773/2009г. по описа на ВРС. По силата на същия, свидетелите С. Х. И. и А.Я. С.м дължат солидарно на подс.Б. А., сумата от 2 811евро- главница, ведно със законната лихва за забава, считано от 14.12.2009г. до окончателното плащане на вземането;

-изпълнителен лист от 20.04.2010г. по ЧГрД №4787/2010г. по описа на ВРС. Видно от същия, свидетелите С. Х. И. и А.Я. С.м са осъдени да платят солидарно на подс.А., сумата 11 000евро- главница, ведно със законната лихва за забава по запис на заповед от 20.05.2009г.;

-изпълнителен лист от дата 23.11.2009г. по ЧГрД №12238/ 2009г. по описа на ВРС. По силата на същия свидетелите И. К. И., С. Х. И. и К.К.И.дължат като солидарни длъжници на подс.А., сумата от 10 600 евро, представляваща неизплатено задължение по запис на заповед, издадена на 13.05.2009г., с падеж 13.11.2009г., ведно със законната лихва върху главницата.

През 2008г. подс. А. включил и съжителката си- подс.Т. в дейността по предоставяне на заеми, чрез включването ѝ като заемодател по тях. Преговорите със заемополучателите относно клаузите в договорите осъществявал подс.А., а подс. Т. подписвала договорите като заемодател. Подс. А. прехвърлил безвъзмездно и част от вземанията си на подс.Т., чрез договори за цесия.

1. На **11.12.2008г.** била постигната уговорка и подписан договор за заем в размер на **4550евро**, предоставен на **св.Ю.Х.И.** За обезпечаване на заема била учредена договорна ипотека обективизирана в нотариален акт №52, том IX, рег. № 24419, дело №1497 от 11.12.2008г.. В него подс.Г. Т. била посочена като заемодател- кредитор, а св.Ю.И.- като заемател и ипотекарен гарант. Подс.А., чрез подс.Т. предоставил на основание договора за заем сумата от **4 550евро**, за срок до 09.06.2009г.. Посочено било, че при неплащане в срок на една дължима вноска, заемът ставал предсрочно изискуем и заемателят

дължал на заемотателя неустойка в размер на 450,00 евро плюс 6 % месечна лихва до окончателното изплащане на дължимата сума. За обезпечаване на заема св.И. учредила в полза на Г. Т. ипотека върху собствен недвижими имот-дворно място в гр.Варна, кв.Аспарухово, ул.“Джузепе Гарибалди“№7. На 09.06.2009г. подс.Т. получила от св.Ю.И., сумата 4 550,00 евро, дължими по договор за заем, за което била издадена и разписка от същата дата.

На 06.03.2009г. бил подписан договор за заем, по силата на който на св.Ю.Х.И. била предоставена сумата от 6 000 евро. За обезпечаване на дадения заем бил съставен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека №90, том I, рег. № 2339, дело №80 от 06.03.2009г.. В нотариалния акт подс.Г. Т. била посочена като заемотател-кредитор, а св. Ю.И.- като заемател и ипотекарен гарант. Подс.Т. на основание договора за заем от 06.03.2009г., дала в заем на св.И. сумата от 6000 евро, за срок до 06.01.2010г. При неплащане в срок на една дължима вноска, заемът ставал предсрочно изискуем, а заемателят - ипотекарен гарант И., дължала на заемотателя-кредитор, неустойка в размер на 600,00 евро плюс 6% месечна лихва до окончателното изплащане на 16 дължимата сума.

На 06.01.2020г. подс.Т. получила дължимата по договора за заем сума от 6000евро за което била издадена разписка.

На 18.09.2009г. било постигнато съгласие за предоставяне в заем от страна на подс.Т., на сумата от 1950 евро на св.Ю.И.. Подписан бил запис на заповед от същата дата, без посочена дата на предявяване. Платец по записа на заповед бил св.Ю.И., а поръчител- св. Р.Е.М..

Получените суми от 10550евро били върнати на заемотателя за което били издадени две разписки.

2.През лятото на 2009г. св.И. И. се прибрал от чужбина в Р.България. Двамата със съпругата му отишли в дома на подс.Б. А., за да уговорят връщането на предходно взети назаем пари от него. Същите били разбрали, че подсъдимият е завел гражданско дело срещу тях, като ангажирали адвокатска защита. В рамките на преговорите между подс. А. и св.И.И., последният се съгласил да получи от него нов заем. Този заем трябвало да покрие частично задълженията на семейство И. към подс.А.. С оглед на това бил съставен и подписан запис на заповед от 26.09.2009г. с падеж 25.09.2010г., с платец по записа св. И. И.. Записът на заповед бил издаден в полза на подс.Г. Т. за сумата от 2 600 евро. В него били посочени следните условия– 2 400,00 евро неустойка и 5% месечна лихва, до заплащане на сумата, с дата на предявяване на 25.09.2010г.. Поръчител по 33 станала св.С. Д.Ж..

По Гр.д№6074/2011г. на ВРС била издадена заповед за изпълнение с основание издадения запис на заповед и изпълнителен лист от 03.05.2011г. за сумата от 5000 евро и законна лихва от 26.09.2009г.. Съдът е отхвърлил искането за издаване на заповед за изпълнение на подс.Т. по отношение претенцията за заплащане на обезщетение за забава върху главницата от

5000евро за периода 26.09.2010-21.04.2011г. За отказа са налице данни за образувано ВТД№1693/2018г., обжалвано пред ВКС, което не е приключило.

3. През 2009г. в дома на подс.Б.А. бил подписан запис на заповед за сумата от 7 000 евро, като за заемател бил посочен св.С. И., а издател- подс.Г. Т.. В същия не били посочени датата на съставяне, както датата на падежа. Поръчител бил св. А.Я. С.м.

4. На 17.03.2010г. в дома на подс. А. били подписани два документа - запис на заповед с падеж 17.12.2010г. за сумата от 6 800 евро и запис на заповед с падеж 17.12.2010 г. за сумата от 13 000 евро. Като заемател бил посочен св.С.Х., а издател подс.Г. Т.. Св.С.Х. получил сумата от подс.Г. Т., като тя била дадена реално на ръка от подс.А..

През 2009г. подс. Б. А. извършил няколко прехвърляния на вземания-цесии, с цесионер подс.Г. Т. както следва:

На 07.08.2009г. бил сключен договор за цесия между подс.Б. В. А. като взискател по изпълнителни дела №109/2008г. и №217/2009г., водени от ЧСИ №719 -С.Я. и подс.Г. Т.. По силата на договора за цесия подс.А. прехвърлял вземанията си по двете изпълнителни дела № 109/2008г. и №217/2009 г. при ЧСИ №719 С.Я. на подс.Т., с всички негови права по посочените дела. Договорът за цесия бил с нотариална заверка от 29.12.2009г. от А. Г., нотариус в район РС Варна с рег. №194 на Нотариалната камара.

На 08.08.2009г. бил изготвен анекс към договор за цесия, в който подсъдимите приемат, че: *„Прехвърлянето на вземането по горепосочения договор - цесия е безвъзмездно“*, с нотариална заверка на 17 07.07.2011г. от страна на нотариус А. Г..

На 08.08.2009 г. бил сключен договор за цесия между подс. Б. А. и подс.Г. Т. както следва: „Б. В. А. прехвърля безвъзмездно вземането по следните частни писмени документи: 1. Запис на заповед с дата 20.05.2009г., падеж 25.01.2010г., платец И. К. И., ЕГН *****, авалист К.К.И. ЕГН *****, А.Я. С.м, ЕГН ***** и С. Х. И., ЕГН от Варна, предявен и приет на падежа; 2. Запис на заповед с дата 01.06.2009г., падеж 01.01.2010г., платец И. К. И., ЕГН: *****, авалисти К.К.И. ЕГН *****, А.Я. С.м, ЕГН ***** и С. Х. И., ЕГН:, предявен и приет на падежа 01.01.2010 г.; 3. Запис на заповед с дата 13.05.2009г., падеж 13.11.2011г., платец И. К. И., ЕГН *****, авалисти К.К.И. ЕГН *****, А.Я. С.м, ЕГН: ***** и С. Х. И., ЕГН:, предявен и приет на падежа 13.11.2009г. Същият договор е с нотариална заверка от 01.03.2013г. на помощник-нотариус по заместване Д.П..

По този начин подс.Т. като цесионер встъпила в правата на цедента-подс. Б. А. и започнала в лично качество да търси вземанията от длъжниците, описани по-горе.

Поради неизплащането на сумите по записите на заповеди, подс.Т. започнала действия по принудителното им събиране. За целта подс.Т. инициирала граждански производства:

-Искова молба до ВРС от подс.Г. Т. против св.С.Х.. Последният бил осъден с решение на съда да заплати 6800 евро, а след това било образувано изпълнително дело№100/2012г. и започнато принудително изпълнение;

-Изпълнителен лист от 15.03.2012 г. по частно гр. д. №3378/2012г. по описа на ВРС. С него бил осъден длъжникът св. С.Х. да заплати на подс. Г. Т. сумата от 13 000 евро, представляваща главница, произтичаща от запис на заповед, издаден на 17.03.2010 г.;

- гражданско дело №6074/2011 г. от 26.04.2011 г. по описа на ВРС, образувано въз основа на записа на заповед от 26.09.2009 г. с издател св. И. К. И. и с падеж 25.09.2010 г. Осъдени били по това дело св.И. К. И. и св.С. Д.Ж. за сумата от 5 000,00 евро.

По отношение обвинението по чл. 255,ал.3 вр.ал.1вр.чл.26,ал.1 и чл.20,ал.2 от НК за А..

През 2006г. подс.Б. А. получавал пенсия за прослужено време и старост в размер на около 130 лв, като извършвал и дейност като лекар. През 2007 г., 2008г. и 2009г. подс. А. не е работил на трудов договор и нямал реализирани доходи от трудови правоотношения или от свободна професия, а само получавал пенсия за старост.

За 2006г. подс.А. подал ГДД, на 14.04.2007г. изискуема по силата на ЗОДФЛ/отм./ За 2007г., на 30.04.2008г. подал ГДД, изискуема по силата на ЗДДФЛ. За 2008г. и 2009г. подсъдимият А. не подал ГДД. По данъчни периоди се установява следното.

1.**През 2006г.** А. не работил по трудов договор и нямал реализирани доходи от трудови правоотношения. Освен пенсия за прослужено време и старост той имал известен доход от упражняване на свободна професия като лекар, в размер на 2100 лв. През 2006г. извън лекарската си дейност,няма данни подсъдимият да е придобил облагаеми доходи в резултат на развиваната от него дейност по предоставяне на заеми на физически лица, под формата на лихви и неустойки. А. подал Годишна данъчна декларация вх. №03059380/14.04.2007г. по чл.41 от ЗОДФЛ(отм.) за реализирани доходи през 2006г., в която не декларирал придобиването на доходи от лихви и неустойки по сключените договори за заем през същата година.

2.**През 2007г.** А. не работил на трудов договор и нямал реализирани доходи от трудови правоотношения или от свободна професия, а само получавал пенсия. През 2007г. няма данни подсъдимия да е придобил облагаеми доходи в резултат на дейността по даване на заеми на физически лица - лихви и неустойки. Подс.А. подал Годишна данъчна декларация вх. №03050946/30.04.2008г., за реализирани доходи през 2007г., в която доход от получени лихви от лицето К. К.М., в брутен размер 21447,49лв..

3. През 2008г. А. не работил на трудов договор и нямал реализирани доходи от трудови правоотношения, а вече бил преустановил упражняването на лекарска професия,като получавал само пенсия за старост. През 2008г. няма данни подсъдимия да е придобил облагаеми доходи в резултат на

сключените договори за заем- лихви и неустойки. Подс.А. не подал Годишна данъчна декларация през 2009г., по чл.50 от ЗДДФЛ за реализирани доходи през 2008г.

4.През 2009г. няма данни подс. Б.А. да е придобил облагаеми доходи в резултат на предоставянето на заеми на ФЛ-получени лихви и неустойки, облагаеми съгласно чл. 35 от ЗДДФЛ. Той не подал ГДД съгл. чл.6 и чл.8 от ЗДДФЛ, за данъчния период, до 30.04.2010г.

След извършена данъчна ревизия били съставени от органите по приходите, Ревизионен доклад № 900366/26.02.2009г. и Ревизионен акт № 030900366/28.04.2009г., на Б.А.. За инкриминирания период А. има подадени 2 годишни данъчни декларации /т.10, л.146-159 ДП/и издаден срещу него ревизионен акт за периода 2002-2006г. /л. 160-236, т.10 от ДП/. По него има произнасяне на АдмС Варна, с който е отменен акта на НАП, за данъчни периоди, включващи също и подадената през 2007г. ГДД за данъчен период 2006г., по ЗОДФЛ/отм./,както и потвърдително решение на ВАС /съответно адм.д.№ 1935/2009г. на АдмС-Варна и адм.д.№13670/2010г на ВАС/.

По обвинението срещу Т. по чл. 253 от НК.

В рамките на инкриминирания период подс.Т. осъществила следните сделки по придобиване на недвижимо имущество:

1. Получила чрез възлагане и като купувач на изнесен за публична продан недвижим имот, принадлежащ 5/8 /пет осми/ идеални части на А.Я. С.м, и 1/8 /една осма/ идеална част на С. Х. И., с постановление за възлагане на недвижим имот от 25.05.2011г. /влязло в сила на 12.07.2011 г./ от ЧСИ с рег. №719 - С.Я., по изпълнително дело 20087190400109, на 6/8 /шест осми/ идеални части от поземлен имот с идентификатор 10135.5504.322, находящ се в гр.Варна, кв. „Аспарухово“, ул. „Хр.Манолов“ /или още ул. „Атанас Монеv“ 6, а по скица от АГКК-Варна, издадена съобразно кадастрална карта, одобрена със заповед № РД-18-73 / 23.06.2008 г. - на ул. „Атанас Монеv“ № 9 на стойност 37 425,00 лева, с приспадане на сумата от 35 065,00 на купувача Г. Т., която внася 2360 лева на 18.05.2011 г. по сметка на ЧСИ, с вписване в Служба по вписванията при РС-Варна - акт 142, том LVII, дело 2626 от дата 13.09.2011г.

2. Получила чрез възлагане и като купувач на изнесен за публична продан недвижим имот, принадлежащ 1/8 /една осма/ идеални части на И. К. И., с постановление за възлагане на недвижим имот от 21.11.2011г. /влязло в сила на 28.11.2011 г./ от ЧСИ с рег.№719-С.Я., по изп.дело 20087190400109 на 1/8 /една осма/ идеални части от поземлен имот с идентификатор 10135.5504.322, находящ се в гр.Варна, кв. „Аспарухово“, ул. „Хр.Манолов“ /или още ул. „Атанас Монеv“ 6, а по скица от АГКК - Варна, издадена съобразно кадастрална карта, одобрена със заповед № РД-18-73 /23.06.2008г. - на ул. „Атанас Монеv“ №9, на стойност 7 550,00 лева на купувача Г. Н. Т., която внася 754,28 лева на 21.11.2011г. по сметка на ЧСИ, с вписване в Служба по вписванията при РС - Варна с вх.рег. № 311/ 10.01.2012г., акт 126,

том I, дело 69.

3. Направила покупка на 3/6 идеални части от поземлен имот 58445.501.215, ведно с построената в имота сграда с идентификатор 58445.501.215.1 - жилищна сграда-еднофамилна, на един етаж, със застроена площ 39 кв.м., находящи се в с. Приселци, община Аврен, обл.Варна, по нотариален акт за продажба на идеални части от недвижими имоти от 07.08.2012г., по който Г. Н. Т. се явява купувач, на нотариус А. Г., рег.№ 194 , с район на действие РСВарна-НА № 181, том II, рег. № 5515, дело № 341 от 2012г., и акт № 20, дело № 8862/ 012г. на Служба по вписванията при Районен съд- гр.Варна, с декларирана стойност 1000,00 лева.

4. Направила покупка на 34 кв.метра идеални части от поземлен имот с номер по предходен план: кв.38, парцел 111-61, идентичен с УПИ III-181, кв.38, в с.Приселци, община Аврен, обл. Варненска, по нотариален акт за продажба на идеални части от недвижим имот-Г. Н. Т. се явява купувач, от дата 01.10.2012 г., №75, том III, рег.№ 6939, дело №426 от 2012г. на нотариус А. Г., рег.№194, с район на действие - РС Варна, том 54, акт № 26/2012г. на Служба по вписванията при РС- гр.Варна, с декларирана стойност в посочения нотариален акт - 62,02 лева.

5. Закупила недвижим имот с кадастрален номер 10135.1502.53.4.6-самостоятелен обект- жилище, апартамент №11 със застроена площ 86,44 кв.м., в гр.Варна, ул. „Сливница“ № 122 ет. 3 ведно с избено помещение № 11 с площ 17,60 кв.м., ведно с таванско помещение № 11 с площ 8,50 кв.м. и 19 6,36082 процента идеални части от общите части на сградата, по нотариален акт за продажба на недвижим имот от 16.08.2013г. на нотариус А. Г., рег. № 194, район на действие РС -Варна- НА № 4, том III, рег.№6002, дело № 352 от 2013г., и в Служба по вписванията вх.рег.№ 18644 от 16.08.2013г., акт № 10, том XLIX, дело №10112; като продавачи по сделката са Т.А.С. и Й.С.С., които продават имота на Г. Н. Т. с декларирана платена цена за покупката- 40 000,00 евро, или по курса на БНБ към 16.08.2013 г. - 78 233,20 лева.

По отношение престъпление по чл.172а, ал.1 от НК за двамата подсъдими.

На 23.04.2013г. по досъдебното производство било извършено „претърсване и изземване“ в дома, в който подс.А. и подс.Т. живеели- гр.Варна, ул. „Марко Балабанов“ №1, ет.3. При това процесуално-следствено действие е немерена и иззета компютърна конфигурация- настолен компютър с черна кутия, с метално сиви лъйсни на предния панел, със залепен на задния панел стикер с текст „BG 70518041108“. Установено е, че в паметта на компютъра са инсталирани следните програми : операционна система „Microsoft Windows XP Professional Edition“ , както и пакета програми „Corel DRAW Graphics Suite 12“ , „Flex Type 2K“ , „Microsoft Office Professional Edition 2003“ , „Nero 6 Ultra Edition“ , „Power БУБ“, „WinRAR“, „Апис 6“ и „Апис 7“, които не представляват свободен за разпространение софтуер, а лицензиран и не са спазени общите принципи на лицензирането.

При същото претърсване и изземване е намерен и иззет преносим компютър марка „SAMSUNG“, с черен на цвят корпус, метално сив на цвят горен капак, на който в горната му част има широка черна лента, със залепен на задния панел стикер с надпис MODEL CODE: NP300E52-A02BG; S/N: HLQG93JBA00082M, okt. 2011“. За този преносим компютър подс.Т. е представила документи за закупуването му от магазин „Пъблик“ през 2011г. В паметта на този компютър също са установени инсталирени чужди обекти на авторското право - „Windows 7 Ultimate“, „Microsoft Office Enterprise 2007“, „Nero 7“ и „WinRAR“, които не са свободен за разпространение софтуер, а лицензиран и не са били спазени общите принципи на лицензирането.

ПО ДЕЛОТО СА ИЗГОТВЕНИ И ПРИЕТИ СЛЕДНИТЕ ЕКСПЕРТИЗИ:

1. Съдебно счетоводни експертизи: ССЧЕ /л.64, том 5 от ДП и допълнителна ССЧЕ на в.л. Стефка П. и допълнителна тройна ССЧЕ назначена от съда и изслушана и приобщена в хода на съдебното следствие пред първата инстанция.

2. **Съдебна авторскоправна експертиза**/л.1, том 5 от ДП/изготвена от в.л. на Л.А.

От същата се установява, че инсталираните в паметта на компютрите програми, а именно операционна система „Microsoft Windows XP Professional Edition“, както и пакета програми „Corel DRAW Graphics Suite 12“, „Flex Type 2K“, „Microsoft Office Professional Edition 2003“, „Nero 6 Ultra Edition“ и „Windows 7 Ultimate“, „Microsoft Office Enterprise 2007“, „Nero 7“ и WinRAR, „Power БУБ“, „WinRAR“, „Апис 6“ и „Апис 7“, не представляват свободен за разпространение софтуер, а лицензиран такъв, като по отношение на тях не са спазени общите принципи на лицензирането. Вещото лице е съставил таблица, в която е показана информация за изброения по-горе нелицензиран софтуер и за носители на авторските права. Експертизата не е установила документи в делото, удостоверяващи право на притежание на съответните компютърни програми от страна на подсъдимите. Съгласно експертните заключения, липсва съгласие от страна на компаниите правонослители за възпроизвеждането и използването на компютърните програми от подс.А. и подс. Т..

3. Графологична експертиза/л.31, том 5 от ДП/, изготвена от в.л. Сл.Славов. Фактически констатации на същата са следните:

Ръкописният текст и подписът в разписка от 13.06.2009г. за 350 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 20.06.2009г. за сумата 350,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 09.07.2009 г. за сумата 200,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 17.07.2009 г. за сумата 200,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 02.08.2009 г. за сумата 200,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.;

ръкописният текст и подписът в разписка от 14.08.2009 г. за сумата 150,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 30.08.2009 г. за сумата 100,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 15.09.2009 г. за сумата 100,00 евро, платена от И. К. И. е положен от Б. В. А.; - ръкописният текст и подписът в разписка от 21.01.2009 г. за сумата 500,00 лева, платена от Е.А. е положен от Б. В. А.; ръкописният текст и подписът в разписка от 03.12.2012 г. за сумата 100,00 лева е положен от Б. В. А..

Правни съображения по отношение съставомерността на действията на подсъдимите.

По обвинението по чл.252,ал.2,пр.2 вр. ал.1 вр.чл.26,ал.1,вр.чл.20,ал.2 от НК.

И двамата подсъдими са обвинени в това, че без съответно разрешение /лиценз по смисъла на чл.1 от Закона за банките, действал до 01.01.2007г. и лиценз по смисъла на чл.13,ал.1 ат Закона за кредитните институции, действащ от 01.01.2007г./ са извършвали по занятие банкови сделки, за които се изисква такова разрешение съгласно чл.1,ал.1 и ал.4т.1 от Закона за банките/отм./

В досегашната си последователна практика ВКС е приемал, че за да бъде осъществен състава на престъпление по чл.252 от НК от обективна страна е необходимо дееца да извършва по занятие банкови, застрахователни или други финансови сделки, за които се изисква съответно разрешение по силата на специален закон. Системното предоставяне на парични средства на различни лица срещу получаване на материална облага- лихва, осигуряващи доходи,покрива обективните признаци на престъпния състав. Системното заемане на парични средства срещу насрещна материална облага /уговорени или получени лихви/, според досегашната практика на ВКС, представлява банково кредитиране, което е подставено под разрешителен или регистрационен режим. Доколкото престъплението изисква извършване „по занятие“ на посочените в нормата сделки, същото е типично престъпление на системно извършване, като от обективна страна е достатъчно системното осъществяване на еднородните деяния /заемане на средства, уговаряне или получаване на лихва/ да включва поне три броя такива. ВКС е приемал, че не е необходимо дееца да извършва влогонабиране, а е възможно същия да е ползвал собствени средства. Според досегашната практика на ВКС, предоставяне на кредити срещу лихва, което по силата на ЗКИ /чл.2,ал.1 и ал.5,т.1/, съставлява осъществяване на банкови сделки, които могат да бъдат извършване само определени категории юридически лица, при спазване на установения лицензионен режим.

Същевременно в доктрината се застъпва различно становище, а именно, че само предоставяне на заеми с лихва със средства, които са набрани чрез публично влогонабиране съставлява „банкова сделка“.

Същото е мотивирало Председателя на ВАДвС да отправи искане за

приемане на Тълкувателно решение по въпроса: „Предоставянето по занятие на заеми/кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, представлява ли банкова дейност и нейното осъществяване без разрешение осъществява ли състава на престъплението по чл.252,ал.1 от НК, по което е образувано ТД№1/2020г. на ОСНК на ВКС. Същевременно по н.д.№591/2021г.на ВКС е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз с искане за тълкуване разпоредбите на чл.4&1,т.1 и чл.4&,т.42 от Регламент/ЕС/ №575/2012г. на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2012г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент/ЕС/ №648/2012г., които имат значение за определяне на действителното съдържание на признаците от обективна страна „без разрешение“, „банкова сделка“ и „финансова сделка“ на престъплението по чл.252,ла.1 от НК. Поставят се въпроси дали от посочените актове следва разбирането, че предоставяне на кредити се извършва единствено със средства, които са от публично привлечени влогове или други възстановими средства, или кредитната институция може да извършва кредитиране и със средства, получени от други източници и при какъв режим: разрешителен лицензионен и/или разрешителен регистрационен за дейността на кредитиране /вж определение от 17.06.200г. по н.д. №591/2021г. на първо н.о. на ВКС/.

Именно по повод съдържанието на понятието „банкова сделка“ и „съответно разрешение“ аргументи различни от досегашната практика се излагат в две решения на ВКС: Решение №201 от 31.01.2022г. по н.д. №483/2018г. на второ н.о., докладчик Галина Захарова и Решение №60137 от 04.05.2022г. на ВКС по н.д.№474/2021г. на трето н.о. докладчик М.Ц.. В същите се приема, че липсва легално определение на понятието „банкова сделка“. По-широкото понятие „банкова дейност“ се разкрива от ЗКИ и обхваща извършването на посочените в чл.2,ал.2 от ЗКИ сделки. Основната дейност, която една банка може да извършва, е да привлича публично влогове или други възстановими средства и да предоставя кредити или друго финансиране за своя сметка и на собствен риск-разбиране, идентично по съдържание с разпоредбата на чл.4&1,т.1 от Регламент/ЕС/ №575/2012г. на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2012г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент/ЕС/ №648/2012г. Имайки предвид посочените разпоредби, ВКС приема, че двата критерия, които определят характерната банкова дейност са публично привличане на влогове или други възстановими средства и предоставянето на кредити. Същите са неразлично свързани и се намират в кумулативно единство. Това следва и от разпоредбата на чл.3,ал.1,т.3 от ЗКИ, която очертава обхвата на дейност на финансовата институция, която може да отпуска кредити, които не са набрани чрез публично привличане на влогове. По изложените съображения ВКС приема, че отпускането по занятие на заеми срещу лихва със средства, които

не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, не може да се квалифицира като банкова дейност, което води и до несъставомерност по чл.252,ал.1 от НК. Според тези решения, отпускането на заем със собствени средства може да се окачестви като финансова сделка. Тук обаче се поставя въпроса дали предвидения за тези сделки регистрационен режим попада в приложното поле на предвидения в чл.252 от НК разрешителен режим. Отговорът според ВКС е отрицателен, тъй като разрешението/лиценза е индивидуален административен акт, с конститутивно действие. При неговото издаване административния орган действа при условията на оперативна самостоятелност, като извършва контрол не само за законосъобразност, но и за целесъобразност. Дейностите по предоставянето на кредити, които не са набрани от публично привличане на влогове, т.е. със собствени средства се осъществява при регистрационен режим. При преценка за вписване административния орган действа в условията на обвързана компетентност и не разполага с правомощия за целесъобразност. Според ВКС актът на вписване в публичния регистър е различен от лицензионния режим и не следва да се разглежда като негова разновидност. Изискването за регистрация при осъществяване на дейност по кредитиране със средства, които не са получени посредством влогонабиране не е абсолютно. Такава е необходимостта ако дейността е съществена за лицето-чл.3а, ал.1 от ЗКИ, а критериите за същественост са уредени в чл.13 на Наредба №26/2009г. От тук следва извода, че ако дейността не е съществена, тя се осъществява при общ режим.

Изложените съображения и доводи на плоскостта на настоящия случай разкриват същата фактология. Съгласно обвинението, предоставянето на парични заеми от двамата подсъдими е дефинирано като осъществяване на занятие по банкови сделки, без съответно разрешение по чл.13,ал.1 от ЗКИ. От гледна точка на съставомерността, настоящия състав възприема доводите изложени в посочените две решения на ВКС и приема, че отпускането по занятие на заеми срещу лихва със средства които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, по естеството си не може да се квалифицира като банкова сделка, респ. банкова дейност. Няма спор че паричните средства, с които са отпускани заемите са собствени средства на двамата подсъдими. Същите не са извършвали дейност по влогонабиране, нямат и издаден лиценз. Следователно дейността им може да се квалифицира само като финансова сделка. В същото време обаче за последната е предвиден регистрационния режим, който не попада в обхвата на чл.252 от НК, в частност „съответно разрешение“. По настоящото дело допълнително е изследван и въпроса дали развиваната дейност е съществена за подсъдимите. Видно от констатациите на ССЧЕ на в.л.П., сделките „по занятие“ на двамата подсъдими не се явяват „съществена дейност“ за всеки по смисъла на ЗКИ.

От изложеното следва извода, че дейността на подсъдимите не може да се квалифицира като банкова дейност, а за финансова дейност освен че

липсват предпоставките на чл.252 от НК за „съответно разрешение“ и същата не е „съществена“ за нито един от подсъдимите, то липсва и фактическо обвинение за такава.

Съобразявайки изложеното, настоящия състав се солидаризира с приетата от проверявания съд несъоставомерност на деянията по чл.252 от НК.

По обвинението по чл.172а,ал.1 от НК за двамата подсъдими.

По делото е установено по безспорен начин, че подс.А. и подс.Т. са притежавали собствени компютърни конфигурации-настолни компютри /подробно описани/ с инсталирани определени компютърни програми. Видно от констатациите на вещото лице А., в паметта на компютъра на подс.А. са инсталирани следните програми: операционна система „Microsoft Windows XP Professional Edition“ , както и пакета програми „Corel DRAW Graphics Suite 12“ , „Flex Type 2K“, „Microsoft Office Professional Edition 2003“ , „Nero 6 Ultra Edition“ , „Power БУБ“, „WinRAR“, „Апис 6“ и „Апис 7“, а в паметта на компютъра на подс.Т.: „Windows 7 Ultimate“, „Microsoft Office Enterprise 2007“, „Nero 7“ и „WinRAR“. Вещото лице е дало заключение, че същите не представляват свободен за разпространение софтуер, а лицензиран и не са спазени общите принципи на лицензирането.

Вещото лице в табличен вид е описал заглавията на компютърната програма, носителя на авторското право и датата на инсталацията. Съгласие за използване се дава от носителя на авторското право посредством лицензионни договори или действително съгласие за използване на копие в оригинал.

Съгласно чл.18,ал.2 от ЗАПСП авторът има изключителното право да използва създаденото от него произведение и да разрешава използването му от други лица освен в случаите, за които този закон разпорежда друго. В ал.2 се урежда начина на използване, като един от възможните е възпроизвеждането на произведението. Легална дефиниция на последното /в случая компютърните програми/ е дадена в пар.2,т.3 от ДРЗАПСП която гласи:*„възпроизвеждане на произведение“ е прякото или непрякото размножаване в един или повече екземпляри на произведението или на част от него, по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, постоянна или временна, включително запаметяването му под цифрова форма в електронен носител“*. Разяснения за възпроизвеждане са дадени и в Директива на Съвета от 14.05.2991г., където в чл.4 е разписано, че *„изключителните права на притежателя на правото включват правото да извършва и разрешава: б. „а“ постоянно или временно възпроизвеждане на компютърната програма по какъвто и да е начин и каквато и да е форма, изцяло или отчасти. Доколкото зареждането, изобразяването на екран, изпълняването, предаване на разстояние или съхраняването на компютърната програма изискват такова възпроизвеждане, такива изискват разрешение на носителя на правото“*. Видно от същите, нашия закон е инкорпорирал понятие „възпроизвеждане“, в т.ч. дадената дефиниция в пар.2 от ЗАПСП.

Изпълнителното деяние ще бъде довършено със самия факт на възпроизвеждането /копиране, запаметяване във файл, преснимане и пр./ на произведението и в този смисъл не е необходимо някакво последващо действие от страна на дееца.

Подсъдимите са обвинени във възпроизвеждане на компютърните продукти. Съгласно дадените разяснения, възпроизвеждане е именно **зареждането, изобразяването на екран, изпълняването, предаване на разстояние или съхраняването на компютърната програма.**

Няма спор, че описаните компютърни програми са възпроизведени, т.е. инсталирани върху дисковото пространство на компютрите/вж експертиза/.

Проверяваният съд е приел, че деянието съставлява административно нарушение, като не е наказал подсъдимите.

Вярно е, че едно деяние може да бъде престъпно, или да съставлява административно нарушение, като разграничителния критерий е неговата обществена опасност. Законодателят в чл.172а от НК ал.5 е приел, че при маловажни случаи, деецът се наказва по административен ред. В съдебната практика трайно и последователно се приема, че въпросът когато случаят е маловажен, се решава съобразно нормата на чл.93, т.9 НК, в която е указано, че маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от съответния вид. От това съдържание на закона следва, че маловажността на случая е в зависимост не само от размера на вредните последици, но и от наличието на други смекчаващи обстоятелства. Преценката дали едно деяние представлява маловажен случай се извършва на основата на фактическите данни по конкретния казус, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и моралната укоримост на извършеното. Като обстоятелства относно обществената опасност на деянието следва да се съобразяват *„неговите времеви и пространствени измерения, реализирания механизъм, характеризиращите инкриминирания предмет особености, липсата или незначителността на настъпилите вредни последици, мотивите и побудите, ръководещи дееца, социалните отражение и отзвук на престъплението, така и фактическите данни досежно личността на автора на престъпното посегателство“* /вж Решение № 556 от 19.06.2007г. на ВКС по н.д. №262/2007г., III н. о., докладчик председателят Цветинка Пашкунова/.

Тъй като престъплението по чл.172а от НК е формално /на просто извършване/, съдът не следва да обсъжда липсата или незначителността на вредни последици. По отношение на подс.А. и подс.Т. ИМА смекчаващи

обстоятелства от които следва да се направи извод, че конкретно извършеното деяние представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Настоящият казус разкрива съществени отлики с други подобни престъпления, които да обосноват квалификация на деянието като маловажен случай. Имайки предвид броят на възпроизведените компютърните програми-пет за подс.А. и четири-за подс.Т., обстоятелството, че са ползвани за лична употреба и изминалия период от време/2013г./ намаляват неговата обществена опасност. Следва да се отбележи, че по отношение на правно информационната система „Апис“ подс.А. е заплащал абонамент до 11.03.2013г., а компютъра е иззет на 23.04.2013г.,т.е същият е ползвал програмата без да заплаща лиценз САМО ЕДИН МЕСЕЦ.

Ето защо, настоящия състав намира, че деянието следва да се определи като маловажен случай и по отношение на двамата подсъдими.

Настоящият състав изразява несъгласие с приетата от проверявания съд форма на вина-непредпазливост. Същата следва да се установи след обективен и пълен анализ на съвкупността от всички обстоятелства за извършеното деяние. Факта,че подс.А. е ползвал програмата „Апис“, като за същата е заплащал абонамент до 2013г. сочи на извода, че същия е съзнавал, че **използва** инкриминираните обекти на авторското право без необходимото съгласие на носителя на това право.

Неоснователни са възраженията на защитата за липса на достатъчна компютърна грамотност за инсталиране на посочените програми. Обстоятелството, е подс.А. е създавал и ползвал текстови файлове, „скайп“ и „Апис“, респ. подс.Т. програма „скайп“ говори за една средна степен на владееене на компютъра. Видно от разпита на в.л. в с.з.“*не са необходими специализирани знания, всеки потребител от средна грамотност може да го инсталира сам*“.

ПО НАКАЗАНИЕТО.

Чл.172,ал.5 от НК предвижда за маловажни случаи налагане на административно наказание по ЗАПСП/ ч.97,ал.,т.9 вр. чл.18,ал.1вр.ал.2,т.1/. Имайки предвид, че са изтекли давностните срокове по чл.34 от ЗАНН /вкл.абсолютната давност/, съдът не наложи административно наказание.

По обвинението по чл.255,ал.3 вр. ал.1 вр. чл.26,ал.1 от НК за подс.А..

С оглед оправдателния диспозитив по чл.252 от НК няма пречка за обсъждане на процесното престъпление по чл.255 от НК. Това е така, тъй като формирания доход, който полежи на деклариране следва да бъде от законна дейност, като незаконната, в т.ч. и от престъпление не подлежат на облагане, а на отнемане в полза на държавата .

За неговата доказателствена съставомерност, въззивния състав следва да установи по безспорен начин обстоятелството, че в подадените годишни данъчни декларации за придобити доходи през 2006г. и 2007г. подсъдимия е

затаил истина относно размера на облагаемия доход, респ. за 2008г. и 2009г. при неподаване на декларация, не е декларирал същия, като по този начин е избегнал плащането на данъчни задължения. Т.е. основния въпрос по делото е дали подсъдимия е реализирал облагаем доход през инкриминирания период, каква е данъчната основа и дължимия данък и при наличие на задължение-какъв е размера на укрития данък и чрез какъв способ. Тези обстоятелства следва да бъдат установени по несъмнен и категоричен начин.

Възивната инстанция намира, че по тези съставомерни обстоятелства обвинителната теза и проверявания съдебен акт са изградени върху предположения, в разрез с принципа на чл.303,ал.1 от НПК.

Предмет на престъплението по чл.255 от НК е данъка, като публично правно вземане, който винаги следва да бъде установен по основание, размер и субекти в специален закон. Изследвайки тези обстоятелства, настоящия състав намира за необходимо да даде кратък анализ на действащия към инкриминирания период закон /ЗОДФЛ до 2007г. и ЗДДФЛ от 2007г./ и преценка на фактите относно субекта, обекта на данъчното облагане и отделните категории източници, формиращи данъчната основа.

Безспорно подсъдимия е бил местно физическо лице, респ. данъчно задължено лице по този закон по смисъла на чл.6 ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ и чл.4,ал.1 от ЗДДФЛ/ Закона по нататък в решението/. Същият е следвало да декларира придобити от него доходи съгласно чл.8 от Закона с данъчна декларация по реда на чл.50 от Закона до 30.04. на следващата година.

Съгласно пар.7 от ПЗР на ЗДДФЛ за данъчната 2006г. е бил в сила ЗОДФЛ/отм/, като доходите е следвало да се декларират до 15.04.2007г. по реда на отменения ЗОДФЛ, с подаване на годишната данъчна декларация по чл.41 от същия закон, което той е сторил на 14.04.2007г. Доходите, получени през 2007 г. и следващите години, подлежат на облагане по Закона.

Съгласно чл.6 и чл.8 от Закона подсъдимият е данъчно задължен да декларира облагаемия доход през съответната данъчна година, от изброените в закона източници. Съгласно чл.12 от Закона, облагаеми са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. В чл.10 от Закона са посочени видовете доходи в зависимост от източника: доходи от трудови правоотношения; доходи от стопанска дейност като едноличен търговец; доходи от друга стопанска дейност; доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество; доходи от прехвърляне на права или имущество; доходи от източници по чл.35, както и доходи, облагаеми с окончателни данъци по този закон. Съгласно чл.35 от Закона /към 2010г./, облагаемият доход е brutната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от: обезщетения за пропуснати ползи и неустойки с такъв характер; парични и предметни награди от игри, от състезания и конкурси, които не са предоставени от

работодател или възложител; лихви, в т.ч. съдържащи се във вноските по лизинг; производствени дивиденди от кооперации; упражняване на права на интелектуална собственост по наследство; всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.

За 2006г. подс.А. е подал ГДД на 14.04.2007г., за 2007г.- ГДД от 30.04.2008г., а за 2009г. и 2010г не е подавал декларации /вж писмо на ТД на НА от 2014г./. В подадената декларация за 2006г. подсъдимия е декларирал само получен доход като лекар /2100лв.-1365лв.след приспадане на нормативно-признаните разходи/, а за 2007г. подсъдимия е декларирал доход от получени лихви /от К.М./, в размер на 21447лв. За 2008г. и 2009г. подсъдимия не е подавал декларации.

За установяване размера на укрития данък, проверявания съд е ползвал единичната счетоводна експертиза от ДП, изготвена от в.л.П.. Видно от нейното заключение /л.136,т.5 от ДП/ липсва обосновка как е формиран общия облагаем доход и данъчната основа. В пояснения, дадени в с.з. вещото лице е заявило, че при изготвяне на своето заключение е ползвала свидетелските показания, представените по делото договори за заем, нот.актове за учредяване на ипотека, запис на заповеди и разписки за платени суми. По отношение на платени лихви и неустойки /облагаем доход/, вещото лице е ползвало само свидетелски показания и разписки за изплатени суми, в които същите не са конкретизирани /главница, лихви или неустойки/. Вещото лице е заявило, че не е анализирано изпълнителни дела и върнатите по тях суми. Именно по този повод, проверявания съд е назначил повторна счетоводна експертиза със задача да изчисли облагаемата основа по ЗОДФЛ и ЗДДФЛ за всеки отделен данъчен период, като се вземат предвид и получените от подсъдимия А. като доход лихви и неустойки, какъв е размера на декларирания, респ. недеklarиран и избегнат данък.

Видно от заключението на повторната експертиза, същата не се е ангажирала с отговор на този въпрос по следните съображения: при документиране на заемите не е вписвана действително предадената заемна сума, а увеличена с дължима до падежа лихва, при което дори при редовно погасяване на задълженията чрез уговорените месечни вноски, не може да се установи дали заемополучателя плаща лихва или главница; не са издавани разписки за всички платени на подсъдимите суми; неизчерпателни данни за движенията по образуваните изп.дела, респ. изплатените суми дали са главница, лихви/законни, възнаградителни или други/ или неустойки. Това не е дало възможност на вещите лица да определят какви са реалните суми получени от подсъдимия А.-лихви и/или неустойки по паричните вземания.

Съобразявайки изложеното и за правилното решаване на делото, настоящия състав изиска справка от ЧСИ за изплатените на подсъдимите суми-главница, лихви и неустойки.

Видно от получена справка от ЧСИ С.Я., по изп.д.№92/2008г. НЯМА извършени плащания, поради извънсъдебно уреждане на отношенията. Изпълнителни дела №№219/2008г.,217/2009г. и 254/2009г. са присъединени към изп.д.№109/2008г., изпратени на ЧСИ И.С.. По изп.д.№242/2007г. са изплатени суми на подс.А. през 2013г.

Видно от получена справка от ЧСИ И.С., по изп.д.№109/2008г. НЯМА извършени плащания за периода 2008-2010г.

Съобразявайки изложеното, настоящия състав съобрази следното.

Проверяваният съд е стъпил на изготвената на ДП ССчЕ, като не е съобразил следните обстоятелства.

Видно от фактическите констатации по експертизата /л.64 и сл.,том5 от ДП/, вещото лице е **ИЗЧИСЛИЛО** месечната лихва върху главниците от датата на издаване на ценните книги „запис на заповед“ и „договорите за заем“ до тяхната падежна дата. Видно от извършения „Анализ“ на вещото лице по издадените от подс.А. разписки за получени суми по договорите за заем се установява, че размерът на същите се ограничава само и единствено до главницата,т.к. сумите не надхвърлят нейния размер. Какво показва анализа на наличните разписки:

-По отношение на св.С. И. са налице данни за получени кредити, в размер на 41 711евро,в т.ч. 1700евро за 2006г. По делото налична само една разписка от подс.А. за получена сума от 17000евро от 30.12.2006г., в която подсъдимия декларира, че е получил от св.И. сумата от 17000евро по нот.акт за учредяване на договорна ипотека от 2006г. за сумата от 17000евро, т.е. главницата по договора;

- за св.С.Х. са налице данни за получени заеми, в размер на 63 529 евро; три разписки за сумата от 2760 евро,като само за сумата от 920евро, получена на 26.03.2008г. има отбелязване че се отнася до заплатена неустойка по договор за заем ;

-за св.И. К. И.-заеми, в размер на 41 711евро и 8бр.разписки за получени суми, в размер на 1650евро,т.е. в рамките на главницата. По делото са налични и вносни бележки от 2013-2015г. за сумата от 29518 лв., които не се отнасят до инкриминирания период/2006-2010г./

От получените справки от ЧСИ НЕ СЕ УСТАНОВЯВАТ доходи от лихви и неустойки, получени от подс.А. за процесния период.

От свидетелските показания, на които е стъпила единичната ССчЕ, **НЕ МОЖЕ ДА СЕ УСТАНОВИ ПО КАТЕГОРИЧЕН НАЧИН** дали извършените плащания /подкрепени с писмени доказателства:разписки и вносни бележки и други суми/ съставляват главница, лихви, или неустойки. Свидетелите не могат да конкретизират точния размер на извършените плащания, което обстоятелство е залегнало и в обстоятелствената част на обвинителния акт: *„свидетелите не могат да възпроизведат конкретно каква е била абсолютната величина на уговорената с подсъдимия лихва във*

всеки конкретен от инкриминираните случаи“.

Св.А. С. Б. не е разпитван в хода на съдебно следствие, тъй като същия се намира в чужбина. От писмените доказателства /нот.акт/ се установява, че същия е получил заем от подс.А., в размер на 4500евро, за който е учредена ипотека. На 24.07.2008г. по сметката на подс.А. е постъпил банков превод от ЧСИ, в размер на 10 027,75лв.Видно от справката на ЧСИ Я., изп.дело е образувано по изпълнителен лист по ЧГрД №3376/2008г. на ВРС за сумата от 4500евро –главница. От изложеното съдът приема, че на подс.А. е изплатена само главницата по заема.

Св.ХА. Р. З. не може да посочи конкретно какви суми и получил от подс.А., респ. какви е върнал /вж показания на л.466 от делото и л.11,т.4 от ДП/. Съгласно договор за заем от 13.07.2006г., свидетеля е получил от подс.А. сума в размер на 7080евро. По водените от последния граждански дела е издаден изпълнителен лист за сумата от 5890евро-главница и 3 461,55лв.- обезщетение за забава. Изпълнително дело №242 от 2007г. е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по ЧГрД№6087/2007г. на ВРС за сумата от 5890евро-неизплатен заем по договор. Няма данни за изплатени на подс.А. суми за процесния период /вж справка на ЧСИ Я./.

Св.С.А.Х. заявява в разпита си, даден на ДП/л.167/долу,т.4/, че за периода 2005г-2010г. е получил от подс.А. около 30 000евро. Според свидетеля парите, които е връщал, подсъдимия ги е приемал за лихва, а не главница. Свидетелят продължава да изпраща заема и към този момент. От писмените доказателства по делото: 4 договора за заем и 2 анекса /вж допълнителна ССЧЕ/ се установява, че свидетеля е получил заем, в общ размер на 63 529евро. Към всичките договори за заем е сключен залог на МПС, собственост на двамата съпрузи. От приложените по ДП разписки за върнати суми се установява, че за процесния период са налични три вноски по 920 евро, последната от които е за неустойка по делото. Съобразявайки изложеното съдът приема, че подс.А. е поучил сума в размер на 1840евро-главница, и 920евро-неустойка.

Св. К.М. Ж. заявява в разпита си на ДП/л.64 горе ,том4, надлежно приобщен по делото/ че получил от подс.А. „2600евро, доколкото си спомням, не съм сигурен, или 15000евро“. При разпита са му предявени три договора за заем от 31.01.2007г. за 840евро, от 31.01.2007г. за 1100евро и от 23.02.2007г. за 12000евро, както и учредена договорна ипотека от 26.10.2006г. за получен заем, в размер на 26 000евро, за които същия потвърждава че е подписал. За заема от 12000евро е учредена договорна ипотека от 01.03.2007г. върху недвижим имот на свидетеля в гр.Варна, „Ул.Хайдут Сидер“№5,а за заема от 26 000евро е учредена договорна ипотека на 25.10.2006г. върху същия имот, като в нот.акт за заемател фигурира Ю. А./дъщеря на подс.А./. Свидетелят потвърждава, че на тези договори стои неговия подпис, като няма обяснение, защо в нот.акт фигурира Ю. А.. Потвърждава, че парите е получил от подс.А., като не е заплащал лихва върху

сумите. "Аз нищо не съм платил, защото банката ми взе имота". От справка на ЧСИ Я. се установява, че изп.д.№151/2007г. е образувано по изпълнителен лист по ЧГрД№2999/2007г. на ВРС за сумата от 12000евро-главница и 469,40лв.-разноски. По изпълнителното дело е присъединен изпълнителен лист в полза на Ю. А. по ЧГрД№4042/2007г. на ВРС за 26000ивро –главница и 1017,03лв.разноски по делото. По посоченото изпълнително дело няма извършени плащания на подс.А., поради извънсъдебно уреждане на отношенията /вж справки от ЧСИ Я./. Учредената договорна ипотека за 26000евро не е заличена/вж ДССчЕ/. Съобразявайки изложеното съдът приема, че подс.А. е предоставил заеми на свидетеля, в размер на 13 940евро и на 26000евро, по които няма данни за извършени плащания.

Св.Е. С. С. не е разпитван в хода на съдебното следствие и е заличен като свидетел. По делото е наличен запис на заповед от 17.12.2008г. за сумата от 500лв. и 300лв. неустойка, предявен на 17.02.2009г. По гр.д.№8678/2009г. на ВРС св.С. е осъден да заплати на подс.А. сумата от 800лв., дължима по издадения запис на заповед, ведно със законната лихва върху нея. Няма данни за образувано изпълнително дело по издадения изпълнителен лист и за извършени плащания към подс.А.. Съобразно изложеното съдът приема, че св.С. е получил от подс.А. сумата от 500лв., за която няма данни да е била върната,вкл.платени лихви и неустойки.

Св.С. Х. И. сочи за получени суми от подс.А. както следва: 10000евро „през 2007г. или 2008г.“, върнати за три месеца; предоставени заеми „седем пъти срещу лихва в периода 2008г.-2009г.“. Според свидетеля на подписаните запис на заповед са фигурирали по-големи суми, тъй като в тях са били включени и лихви.

От писмените доказателства по делото се установява, че свидетеля е получил следните заеми от подс.А.: по договор за заем от 09.01.2008г. за 3300евро; по запис на заповед от 20.03.2008г. за 500евро; по запис на заповед от 09.04.2008г. за 100евро и запис на заповед от 27.04.2009г. за 8500евро.

По делото е налице разписка в оригинал, с която подс.А. удостоверява, че на 30.12.2006г. е получил от свидетеля сумата от 17000евро по договор за заем, обезпечен с договорна ипотека от 07.11.2006г.,заличена на 25.01.2007г.

Видно от справката на ЧСИ Я. са образувани следните изпълнителни дела с вискател подс.А. и длъжник св.И.: №219/2008г.,№217/2009г. и №254/2009г., присъединени към изп.д.№109/2008г. Същите са изпратени за продължаване на изпълнителните действия на ЧСИ Л. Та, а впоследствие на ЧСИ И.С.. От справката на ЧСИ И.С. е видно, че за процесния период 2006г.-2010г. по изп. д.№109/2008г. няма извършени плащания. Първото плащане е на 26.06.2013г./вж справки/.

От изложеното съдът приема, че св.И. е получил от подс.А. заеми, в размер на 41 711евро, от които са изплатени 17000евро на 31.12.2006г. по договор за наем, обезпечен с договорна ипотека за сумата от 17000евро.,т.е. главницата по договора.

Св.И. К. И. сочи в своите показания, че е получил четири заема от подс.А.: три пъти по 5000евро и веднъж 2000евро, а е върнал 8500лв./вж показания на л.69 горе, том4 от ДП/, а в съдебно заседание- върнал 70000лв.

По делото са налични данни за получени суми по три записа на заповед: от 13.05.2009 г., с падеж 13.11.2009г. и платец по запис на заповед - св.И. И.. В записа била уточнена сумата от 7100 евро, 3500евро неустойка /общо 10600евро/ и 8%месечва лихва до заплащане на сумата. Като поръчители на заема били вписани свидетелите А.Я. С.м, С. Х. И. и К.К.И. от 20.05.2009г. за сумата от 7 100 евро и неустойка, в размер на 3 900 евро и месечна лихва от 8%. За поръчители били вписани свидетелите А.Я. С.м, С. Х. И. и К.К.И.и от 01.06.2009г. за сумата от 7 100евро с падеж 01.01.2010г. и платец по запис на заповед - св.И. И.. Записана била неустойка, в размер на 4 000 евро и месечна лихва от 7% до заплащане на сумата. За поръчители били вписани свидетелите А.Я. С.м, С. Х. И. и К.К.И.

Поради неизплащането на сумите по посочените записи на заповед, подс.А. се снабдил със изпълнителни листи както следва:

- изпълнителен лист от 04.01.2010г. по частно гр. дело № 13773/2009 г. по описа на ВРС, XVII състав. По силата на същия, свидетелите С. Х. И. и А.Я. С.м дължат солидарно на подс.Б. А., сумата от 2 811евро- главница, ведно със законната лихва за забава, считано от 14.12.2009г. до окончателното плащане на вземането.

-изпълнителен лист от 20.04.2010г. по частно гр. дело №4787/2010г. по описа на ВРС, XIV състав. Видно от същия, свидетелите С. Х. И. и А.Я. С.м са осъдени да платят солидарно на подс.А., сумата 11 000евро- главница, ведно със законната лихва за забава по запис на заповед от 20.05.2009г..

-изпълнителен лист от дата 23.11.2009г. по частно гр. дело №12238/2009г. по описа на ВРС. По силата на същия свидетелите И. К. И., С. Х. И. и К.К.И.дължат като солидарни длъжници на подс.А., сумата от 10 600 евро, представляваща неизплатено задължение по запис на заповед, издадена на 13.05.2009г., с падеж 13.11.2009г., ведно със законната лихва върху главницата.

За горните суми са били образувани изпълнителни дела, обединени в изп.д.№109/2008г., по което няма данни за извършени плащания на подс.А. за процесния период:2006г.-2010г./вж справка от ЧСИ/.

По делото са налице разписки, издадени от подс.А. за получени суми, в размер на 1650 евро, без да е посочено дали се отнася до главница, лихви или неустойки.

Съобразявайки изложеното, съдът прие, че подс.А. е предоставил на св.И. парични заеми, в размер на 21 300евро, по които е налице плащане за процесния период в размер на 1650евро,т.е. в рамките на главницата.

В разглеждания казус проверявания съд е приел, че всички парични средства, върнати на подсъдимия от заемателите, са постъпили реално в

неговия патримониум, поради което следва да бъдат отчетени като негов придобит доход, подлежащ на облагане. Такова заключение не е мотивирано съгласно изискванията на чл.305, ал.3 от НПК и направения извод не е изведен по начина, указан от чл.303, ал. 1 от НПК. За изясняването на размера на облагаемия доход на подсъдимия не е достатъчно да се констатира, че свидетелите-заематели са му предоставили съответните парични суми в изпълнение на постигнатите между тях уговорки за предоставен заем. Фактът, че посочените суми /от платежно нареждане и разписки/ са били дадени на подсъдимия не обуславя автоматически несъмнен извод, че всички суми като цялостен сумарен сбор имат правна характеристика на облагаем доход на подсъдимия.

Водим от горното, съобразявайки и констатациите на допълнителната ЗСчЕ, настоящия състав прие за доказано, че за процесния период от 2006г.-2010г. подсъдимия А. е получил САМО неустойка в размер на 920евро на 26.03.2008г. от С.Х. и лихви, в размер на 21447,49лв. от К.М., последните декларирани в ГДД за 2008г. Или останали са недекларирани САМО 920 евро за 2008г., когато подсъдимия не е подавал ГДД. Тъй като последното не може да генерира данък по-висок от 3000лв., който съгласно чл.93, т.14 от НК е критерий за „големи размери“ по смисъла на чл.255 от НК, подсъдимия беше оправдан по това му обвинение.

За прецизност, настоящия състав намира за необходимо да изложи своите съображения за оправдателната част по обвинението по чл.255 от НК.

По обвинението за укрити данъчни задължения през 2008 и 2009г. проверявания съд е оправдал частично подсъдимия А., поради *„неяснота и противоречия в обвинението относно последните два данъчни периода“*. Съдът е приел, че с обвинителния акт на подсъдимия са повдигнати обвинения че за периода 14.04.2007г. - 30.04.2010г. в гр. Варна, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на физическо лице по чл. 5, ал. 1 от ЗОДФЛ (отм.) и по чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ, с четири отделни деяния, избегнал установяването на данъчни задължения в особено големи размери- данък върху доходите на физическите лица за отчетните 2006г., 2007г., 2008 г. и 2009г. в общ размер на 17 773,21 лева, като затаил истина в подадените в ТД на НАПВарна декларации за отчетните 2006г., 2007г., 2008г. и 2009г. - Годишна данъчна декларация, изискуема по силата на чл.41 ал.1 от ЗОДФЛ и по чл.50 от ЗДДФЛ. От данните по делото се установява, че за отчетните 2008г. и 2009г, за които е следвало да се подаде ГДД съответно до 30.04.2009 и до 30.04.2010г.. В ОА /заключителна част/ се твърди, че подсъдимия е затаил истина в подадени за тези години декларации, а подсъдимият всъщност не е подал такива декларации. В изброяването по-надолу в диспозитива на ОА, за тези последни два периода се твърди точно обратното- че не е подадена декларация. Според съда се смесват в едно цяло две отделни изпълнителни деяния на основния текст по чл.255 от НК, който е избягване установяването на данъчни задължения по т.1 – че не е подал данъчна декларация и едновременно с това по т.2 пр.2 - че е потвърдил

неистина в подадена данъчна декларация.

Настоящият състав изразява несъгласие с този правен извод на съда.

Няма спор, че формите, че които дееца избягва установяване или плащане на данъчни задължения в големи размери по чл.255 са изчерпателно изброени в седем точки. По т.1 на чл.255 изпълнителното деяние се изразява в неподаване на декларация- пропуснал е да извърши правно дефинирана дейност, вменена му от закона като задължение, а именно- не е подал данъчна декларация в срок и така се е стигнало до неустановяване и неплащане на дължим данък, в големи размери. Няма спор, че това изпълнително деяние се осъществява чрез бездействие.

Регламентираните форми на изпълнителното деяние по чл.255, т.2 от НК са предвидени в условията на алтернативност: потвърждаване на неистина в писмена декларация, дължима по закон ИЛИ затаяване /укриване/ на истина т.е. престъплението може да се извърши с действие или бездействие. В конкретния случай, сме изправени пред втората алтернатива-затаяване на истина в подадена декларация, извършено отново чрез бездействие/противно на приетото от проверявания съд/.

Видно от диспозитивната част на обвинителния акт, действително е допусната известна непрецизност. Това се дължи на четирите данъчни периода, в които изпълнителното деяние е извършено чрез различни форми: неподаване на декларация /за 2008г. и 2009г./ и затаяване на истина в подадена декларация /за 2006 и 2007г./. В стремежа си за обобща изложението, прокурорът е допуснал непрецизност, като за целия период от 14.04.2007г. до 20.04.2010г. е приел, че деянието е осъществено чрез затаяване на истина в подадени декларации. Видно от изложението по-нататък в диспозитива /използван е изрече "както следва"/ прокурора е направил разграничение за всеки един от данъчните периоди и това е конкретизирано по един недвусмислен начин. Използваният от прокурора термин „затаил истина“ при неподаване на декларация действително е правно непрецизен, но е житейски правилен. Като не е подал декларация, на практика подсъдимия е затаил истина, недекларирайки дължимото. В същото време, в обстоятелствената част на обвинителния акт този въпрос е подробно изяснен, чрез явното разграничение на двете изпълнителни деяния, извършени чрез една форма- бездействие.

Съобразявайки изложението, настоящия състав намира, че извода на проверявания съд за допусната съществено процесуално нарушение, поради неопределеност на изпълнителното деяние което нарушава съществено правата на подсъдимия да разбере в какво конкретно е обвинен е неправилен. Този въпрос не е бил поставен нито в разпоредителното заседание, нито в хода на съдебното следствие, вкл. при проверка на въззивна инстанция. Това води до извода, че допусната неточност не е затруднила подсъдимия да разбере в какво е обвинен.

По изложените по-горе съображения, настоящата инстанция

постанови оправдателна присъда по отношение за първите два периода и потвърди оправдателната за вторите.

В обобщение, Варненският апелативен съд намира, че събраните по делото доказателства не установяват по един несъмнен и безспорен начин, подсъдимият да е реализирал облагаем доход за 2006г.-2010г., респективно размера на дължимия данък за същия период, поради което единственият обоснован и законосъобразен извод е за недоказаност на обвинението. Именно на основание - недоказаност на обвинението, въззивната инстанция постанови оправдателна присъда.

Разглеждането и доказването на гражданския иск се подчинява на правилата на НПК. Това означава на първо място, че следва по несъмнен и категоричен начин да бъде установено виновно и противоправно поведение на деца, както и пряка и непосредствена причинна връзка между действията и/или бездействията му и настъпилите вреди за гражданския ищец, като е недопустимо изводите за вината на извършителя и за размера на вредите да се основават върху законови презумпции или предположения касателно фактите.

С оглед на изложеното настоящия състав отхвърли и гражданския иск за имуществени вреди, поради недоказаност по несъмнен начин на противоправно и виновно поведение от страна на подсъдимия и изискуемата се пряка причинна връзка между неговите действия и вредите, които се претендират от гражданския ищец.

Действително съществуват хипотези, в които е възможно и допустимо да бъде постановена оправдателна присъда и същевременно да бъде уважен изцяло или частично граждански иск, когато основанията за оправдаване не е свързано с предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност, но няма как това да бъде направено когато липсват доказателства за деликта, който е основание за носене на отговорността по чл. 45 ЗЗД.

За престъпление по чл.253 от НК по отношение на подс.Т..

Правният извод, че деянието на двамата подсъдими не покрива обективните признаци на престъпление по чл.252 от НК по необходимост налага и оправдаването на подс.Т. в извършване на престъпление по чл.253 от НК, доколкото престъплението по чл.252 от НК се явява предикатно по отношение на това по чл.253 от НК, изрично формулирано в обвинителния акт.

Престъплението по чл.253 от НК е вторично престъпление. Като форма на престъпна дейност то не може да съществува, ако не е извършена предварителна дейност за създаване на имуществото чрез престъпление, или обществено опасно деяние. Няма спор, че престъплението по чл.253 е самостоятелно престъпление, като неговата съставомерност не е поставена в зависимост от реализиране на наказателно правоотношение във връзка с първоначалната престъпна дейност. За осъществяването му не е нужно да има

предходно осъждане или внесено обвинение за предикатната престъпна дейност, нито същата да е прецизно и детайлно формулирана, като осъществяваща всички елементи на конкретен престъпен състав от наказателния кодекс. Напълно достатъчно е от предикатната дейност да са извлечени облаги, които са станали предмет на изпирането на пари, а знанието или предположението за това е допустимо да се изведе от други обективни фактически данни, стига те в своята взаимна обусловеност да доказват, че предикатната дейност е източникът на имуществото, т.е. да може да се направи обосновано предположение за неправомерния произход на това имущество. В този смисъл предикатната дейност е признак от обективната страна на престъплението по чл.253 от НК, а не елемент от изпълнителното деяние или от резултата на изпирането. На тази основа, ВКС приема, че предикатното престъпление е деяние, обективно съставомерно по НК, без значение дали и как се е развила наказателната отговорност за неговото извършване.

От съществено значение за съставомерността по чл.253 от НК е и установяване на причинността между имуществения предмет на престъплението изпиране на пари и предикатната дейност /вж решение №195 от 112.05.2015г. по н.д.№171/2015г. на второ н.о. на ВКС/.

В конкретният случай, подс.Т. е обвинена в извършване на престъпление по чл.253 от НК за закупуване на недвижими имоти с парични средства, за които е знаела към момента закупуването им, че са придобити чрез тежко умишлено престъпление по чл.252,ал.2 от НК,което изрично е конкретизирано в обвинителния акт. Други обвинителни факти не са изложени. Необходимо е предикатната престъпна деятелност да бъде ясно дефинирана по предмет и времеви параметри, като се посочат фактическите данни, които в своята взаимна обусловеност да доказват, че именно тя /предикатната дейност/ е източникът на имуществото, предмет на изпирането на пари, за да може да се направи обосновано предположение за неправомерния произход на това имущество. При това положение за съда не съществува възможност да обсъжда дали е налице някакво друго по смисъла на чл.253, ал.1 от НК несанкционирано общественонеопасно деяние, което е кумулирало имущество, предмет на вторичното престъпление, тъй като именно първоначалното престъпление е идентифицирано като извършено от подсъдимата деяние с характеристиките дадени в чл.10 от НК и като необходим елемент от състава на престъплението по чл.252 от НК.

След като съдът прие, че предикатното престъпление по чл.252 от НК не е извършено,не поради недоказаност, а защото същото е несъставомерно от обективна страна, респ. не съставлява общественонеопасно деяние, това води и до оправдаване на подсъдимата на извършване на престъпление по чл.253 от НК.

Налице е и друго основание за постановяване на оправдателна присъда за престъплението по чл.253 от НК. „*Изпирането на пари може да*

се определи, освен всичко друго и като деяние, което по естеството си е предназначено, или има за резултат затрудняване на органите на власт да установят незаконния произход на собствеността. При тази хипотеза „изпирането на пари“, укриването или осуетяване възможността за установяване на незаконния произход е елемент от обективната страна и сочи на настъпилния резултат, а не е цел на деяния/вж Решение №553 от 07.10.2005г. по н.д.№10064/2004 на първо н.о. на ВК/. Същото се извежда и от принципните постановки на Конвенция на Съвета на Европа относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление и относно финансирането на тероризма/Ратифицирана със Закон, обн. В ДВ бр.103/28.12.2012г./. Или същностната характеристика на прането на пари я определя като икономическа дейност с насоченост било към прикриване на престъпния произход на облагата от "първоначалното престъпление", било оперирането с нея така щото бъде представена като придобита по законен начин и бъде легализирана в икономическата, стопанската и финансовата сфера. Или прането на пари е процес, състоящ се в опериране със средства, които произхождат от незаконни дейности по начин, по който изглежда, че тези средства произлизат от законни източници. Основна характеристика на престъплението по чл.253 НК е осъществяването на такава дейност, която цели осуетяването на разкриване на действителния произход или собственик на имуществото. Касае се до процес, насочен към узаконяване на незаконно придобит доход, като особеностите на начина и методите на това узаконяване са широко регламентирани в международно-праните актове и наказателния кодекс. Следователно при прането на пари винаги се касае до дейност, насочена към "легализиране" на облагата, получена в резултат на предикатното престъпление.

Деятността на подсъдимата Т., визирана в обвинителния акт е придобиване на недвижими имоти НА НЕЙНО ИМЕ, с пари, придобити от НЕЯ в резултата на извършено престъпление по чл.252 от НК, т.е. от лихварство. В светлината на изложените по-горе теоретични постановки не става ясно как чрез закупуване на недвижими имоти отново на името на подсъдимата, същата ще прикрие престъпния характер на имуществото/“облагата от лихварската й дейност“-вж ОА/,с цел затрудняване на неговата идентификация/вж в този смисъл Решение №56 от 28.03.2014г. по н.д.№2416/2013г. на трето н.о./.

Съобразявайки изцяло оправдателната присъда, настоящия състав отмени обжалвания акт и в частта досежно присъдените разноси по делото.

По изложените съображения, съдът постанови своята присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

